

По . . .

Съ вълшебно ледена корона,
потъналъ въ бисеръ и елмазъ,
навжсилъ вежди—скрежъ, на трона
седѣше гордиятъ царь Мразъ.
Предъ него грозни и сърдити,
срѣдъ чудни клонести ели,
вихрушки, бури страховити
стояха — вѣрни му слуги. . .
Брада разтърси бѣлоснѣжна,
повдигна сребърния мечъ
и предъ слуги—тълпа безбрежна—
царь Мразъ започна грѣмка речъ:
— Оттатъкъ, задъ синитѣ морета,
где вѣчно слънце грѣй — отъ югъ,
пакъ чародейката проклета —
вълшебна Пролѣтъ иде тукъ!
Азъ виждамъ: краятъ приближава
на мойто ледно царство вечъ;
короната ми се стопява —
оттукъ ще бѣгамъ надалечъ!
Но на прощаване съ полята
ще видите вий кой съмъ азъ:
единъ е царь Мразъ на земята —
юнаци, ставайте тозчасъ! . .

Вихрушки, бури запищѣха —
навѣха въ хижи прѣспи снѣгъ;
ели могъщи зашумѣха:
ей иде царь Мразъ—гордъ юнакъ!
Предъ него цѣвнала, засмѣна,
съ вѣнецъ отъ слънчеви лъчи —
изтжпи Пролѣтъ съсъ закана
и съ ласкавъ погледъ въвъ очи.
Изтжпи, спрѣ се — златогрѣйна,
съ цвѣтя опасана презъ кръстъ —
и въ мигъ съсъ сила чародейна
събуди всичко окол'връстъ. . .
Намръщилъ чело—нощъ зловеща —
царь Мразъ съсъ ледени уста
духна въ лицето й. . . Насреща
въ очитѣ му изсмѣ се тя!
Изсмѣ се. . . Съ грѣйнала усмивка
тя литна вихрено напредъ:
земята ледена покривка
раздра—и цѣвна цвѣтъ до цвѣтъ. . .
Съ тжга дълбока на сърдцето,
захвърлилъ своя леденъ щитъ,
царь Мразъ се втурна къмъ морето
на северъ, мраченъ и сърдитъ. . .

Вуйчо Ваню

